

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 14 เทศกาลธรรมดา ปี C

(วันที่ 7 กรกฎาคม ค.ศ. 2019)

พี่น้องที่รัก สำหรับกลุ่มคริสตชนในสมัยเริ่มแรกซึ่งมีจำนวนน้อยและดำเนินชีวิตอยู่ท่ามกลางพี่น้องต่างความเชื่อจำนวนมาก พระดำรัสของพระเยซูเจ้าที่ว่า **“ข่าวจะเกี่ยวมีมาก แต่คนงานมีน้อย”** (ลก 10:2) คงมีความหมายพิเศษอย่างแน่นอน ในช่วงเวลานั้นพวกเขาคงไม่ต่างจากเมล็ดมีสตาร์ตเล็กๆ หรือเชื้อแป้งจำนวนน้อยชนิดที่คลุกลงไปใบบั๊งถึงใหญ่เพื่อให้บั๊งทั้งหมดฟูขึ้น ในปัจจุบันมีคริสตชนทั่วโลกประมาณพันกว่าล้านคนหรือประมาณ 1 ใน 6 ของประชากรโลก จากสถิตินี้เราพอทราบได้ว่าเรื่องราวที่บรรดาคณงานในสมัยเริ่มแรกได้ทุ่มเทลงไปนั้นไม่ได้สูญเปล่า เมล็ดมีสตาร์ตเล็กๆ ได้เจริญเติบโตขึ้นเป็นต้นไม้ใหญ่และกลายเป็นที่พักพิงสำหรับคนจำนวนมาก เชื้อแป้งที่แทบมองไม่เห็นได้ทำให้บั๊งจำนวนมากฟูขึ้นอย่างเห็นได้ชัด อย่างไรก็ตาม ถ้าเรามองในอีกแง่หนึ่ง เราจะพบว่ายังมีคนอื่นอีก 5 ใน 6 ของประชากรโลกที่ยังไม่เชื่อและยอมรับวิถีทางของพระเยซูเจ้า แน่ชอน พวกเขาส่วนใหญ่มีความเชื่อและปฏิบัติตามหลักศาสนาของตนอย่างเคร่งครัด แต่ก็มีความจำนวนไม่น้อยในท่ามกลางพวกเขาที่ดำเนินชีวิตไปวันๆ ประหนึ่งว่าไม่มีพระเจ้า ไม่นับถืออะไรทั้งสิ้นนอกจากตนเอง

สถานการณ์ของกลุ่มคริสตชนในประเทศไทยไม่ต่างจากสถานการณ์ของกลุ่มคริสตชนในสมัยเริ่มแรกเท่าใดนัก เรายังเป็นคนกลุ่มน้อยที่ดำเนินชีวิตท่ามกลางพี่น้องต่างความเชื่อที่มีจำนวนมากมาย ข่าวที่เราจะเกี่ยวยังมีมาก เพราะประชากรในประเทศของเราเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ บ่อยครั้งเมื่อเราพูดถึง **“คนงาน”** เรามักจะนึกถึงบรรดาพระสงฆ์ นักบวชชายหญิง หรือฆราวาสแพรวพรรณ อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสงสัยว่าเมื่อพระเยซูเจ้าทรงพูดถึง **“คนงาน”** พระองค์ทรงกำลังคิดถึงผู้นำศาสนาเหล่านี้หรือเปล่า? เพราะในสมัยของพระองค์ยังไม่มีพระสงฆ์หรือนักบวชเหมือนที่เรามีในสมัยปัจจุบัน ดังนั้นในความคิดของพระเยซูเจ้า ผู้ที่ติดตามพระองค์หรือคริสตชนทุกคนคือ คนงานในทุ่งนาของพระเจ้า

เมื่อเป็นเช่นนี้ ในฐานะคนงานในทุ่งนาของพระเจ้า นอกจากหาเลี้ยงชีพและอยู่กับครอบครัวของเราแล้ว เราสามารถทำอะไรเพื่อพระองค์ได้บ้างไหม? คงเป็นเรื่องไกลเกินฝันถ้าเราคาดหวังว่าพี่น้องต่างความเชื่อที่อยู่รอบข้างเราทุกคนจะกลับใจมาเชื่อในพระเยซูเจ้า ประสบการณ์ 2000 กว่าปีที่ผ่านมามอบให้เราว่าสิ่งนี้ไม่น่าจะเกิดขึ้นได้ในปัจจุบันนี้ แต่เราต้องไม่ลืมเช่นกันว่าทุกสิ่งเป็นไปได้เสมอสำหรับพระเจ้า พระองค์สามารถเรียกใครก็ได้ที่ทรงพอพระทัยให้ติดตามและรับใช้พระองค์ด้วยวิถีทางที่เร้นลับของพระองค์เอง สิ่งที่เราต้องทำคือร่วมมือกับพระองค์และปล่อยให้พระองค์ทำงานผ่านทางตัวเรา พร้อมกันนี้เราต้องพยายามดำเนินชีวิตให้สมกับ **“การเป็นสิ่งสร้างใหม่”** (กท 6:15) ในพระคริสต์เจ้าด้วยการดำเนินชีวิตให้สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้า ไม่ยึดติดอยู่กับสิ่งของภายนอก แต่ยึดมั่นในความรักร การดูแลเอาใจใส่ และการปกป้องคุ้มครองจากพระองค์แต่เพียงผู้เดียว

ด้วยเหตุนี้ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ในพระวรสารวันนี้พระเยซูเจ้าทรงเรียกร้องบรรดาศิษย์ไม่ให้ยึดติดหรือให้ความสำคัญกับสิ่งของภายนอก เช่น เงิน ย่อม รองเท้า มากเกินไป เมื่อพระองค์ทรงส่งพวกเขาออกไปประกาศข่าวดี พวกเขาต้องมั่นใจในความดูแลเอาใจใส่ของพระองค์ ความสำเร็จของพันธกิจที่ได้รับมอบหมายไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถหรือสิ่งที่พวกเขามีเป็นหลัก แต่ขึ้นอยู่กับพระองค์ พวกเขาเป็นเพียงคนงานกลุ่มหนึ่งที่พระองค์ทรงส่งไปเท่านั้นเอง พวกเขาต้องเชื่อและไว้วางใจในความรักและพระอานุภาพของพระองค์ ดังนั้น ไม่ว่าพวกเขาจะเจออุปสรรคและปัญหาเลวร้ายแค่ไหน บุคคลแรกที่พวกเขาจะต้องนึกถึงคือพระองค์

ผู้นิพนธ์พระวรสารเล่าว่าพระเยซูเจ้าทรงส่งศิษย์เจ็ดสิบสองคน **“ไปทุกตำบล ทุกเมืองที่พระองค์จะเสด็จ”** (ลก 10:1) เมื่อพระเยซูเจ้าทรงดำเนินชีวิตอยู่บนโลกนี้ พระองค์ทรงส่งศิษย์ออกไปล่วงหน้าเพื่อเตรียมจิตใจประชาชนสำหรับเมล็ดพันธุ์แห่งข่าวดีที่พระองค์จะทรงนำไปหว่าน จริงอยู่เวลานี้พระองค์ไม่ได้ประทับอยู่กับเราในรูปแบบที่มองเห็นได้ แต่พระองค์ยังทรงทำภารกิจแห่งการประกาศข่าวดีต่อไปผ่านทางเราผู้เป็นศิษย์ของพระองค์ เสียงของเราคือเสียงของพระองค์ เราคงจำได้พระองค์ทรงเคยบอกศิษย์ของพระองค์ว่า **“ใครฟังท่าน ผู้นั้นฟังเรา”** (ลก 10:16) ถ้าเราไม่พูดหรือประกาศข่าวดีของพระองค์ แล้วใครจะจะได้ยินข่าวดีนี้? หลังจากได้ทำพันธกิจที่ได้รับมอบหมายแล้ว **“ศิษย์ทั้งเจ็ดสิบสองคนกลับมาด้วยความชื่นชมยินดี”** (ลก 10:17) ที่เป็นเช่นนั้นเพราะพวกเขาพบว่าตนเองสามารถทำกิจการยิ่งใหญ่เหมือนที่พระเยซูเจ้าได้ทรงกระทำ เราสามารถมีประสบการณ์แห่งความชื่นชมยินดีแบบเดียวกันกับที่ศิษย์เจ็ดสิบสองคนมี ถ้าเราพยายามทำหน้าที่คริสตชนที่ดีอย่างสุดความสามารถ แต่ถ้าเราไม่ทำเช่นนั้น เราก็ไม่คู่ควรกับศีลล้างบาปที่เราได้รับในพระนามของพระเยซูเจ้า

แล้วเราจะเริ่มต้นที่ไหน? เราคงไม่สามารถทำให้เพื่อนพี่น้องต่างความเชื่อทุกคนที่อยู่รอบข้างเรากลับใจมาเป็นคริสตชนได้ในคราวเดียวกัน เมื่อคุณแม่เทเรซาแห่งกัลกัตตาเริ่มทำงานด้านเมตตาภิจ ท่านรู้ดีว่ามีคนยากจน คนอดอยาก หิวโหย และคนกำลังใกล้จะตายที่ต้องการความช่วยเหลือมากมายหลายล้านคนในประเทศอินเดีย แต่ท่านเริ่มต้นด้วยการช่วยเหลือคนเพียงคนเดียวในเวลานั้น จากนั้น ท่านจึงค่อยขยายงานออกไปเรื่อยๆ ผู้รู้ท่านหนึ่งบอกว่า **“ถ้าเราต้องการย้ายภูเขาสักลูกหนึ่ง เราต้องเริ่มด้วยการเอาก้อนหินออกทีละก้อน”** คุณแม่เทเรซาแห่งกัลกัตตาได้ทำแบบนี้แหละ

พี่น้องที่รัก การเป็นคนงานในทุ่งนาของพระเจ้าเป็นการนำ **“สันติสุข”** ไปให้กับคนอื่น เป็นการทำให้คนอื่นเป็นอิสระและมีความสุข ในแง่หนึ่งพิธีมิสซาเป็นการเฉลิมฉลองสันติสุขที่พระเยซูเจ้าทรงนำมาให้เรา มีการพูดถึงสันติสุขบ่อยมากในพิธีมิสซา นอกจากเราจะร่วมอธิษฐานภาวนาเพื่อสันติสุขทั่วโลกพร้อมกับประธานในพิธีแล้ว เรายังมีโอกาสมอบสันติสุขให้แก่กันและกันด้วย กล่าวได้ว่าพิธีมิสซาเป็นบ่อเกิดแห่งสันติสุขอย่างหนึ่ง วันนี้ขอให้บ้านทุกหลังได้ยินคำทักทายของพระเยซูเจ้าในพระวรสารวันนี้ว่า **“สันติสุขจงมีแก่บ้านนี้เถิด”** (ลก 10:5) **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**